

Tihany

T	T
i h a	i h a
n	n
y,	y!
mb	jén

o t e a

D e t z
apátság hallgat, hársvirág hintál
méhnehéz gally at, bazalt-bájú fa
lak, napszíttá nád tetők, tücskök
ciripelnek levendula lepedőt. És a visszhang? Elnyelte
rég százezer sárga pitypang, felitta megannyi ében éj,
megannyi ében éj. Lenn az öböl sirálykacér és locsogó tükör
a túlpárt; vitorlaszép a smaragd messzeség. Fecskeszárnyat
villan az ég, fecskeszárnyat villan az ég. Alkonyba zuhanva éled
a nádas, áhóg a kócsag, menekül a hal, lepkemámor az utcai lámpa
fénye, tótágast áll a vízben domb, torony, nyárfapart; éjbe süppednek
a hangok, s holdarcú némaságában a tegnap jókedvűen holnappá andalog.

Boszorkányszél

Gémeskút; hosszú rúd.
Egyik vége kőnehéz,
másik vége vízbe néz,
azaz nézne, ha a nyár
meg nem itta volna már.
Bég a nyáj, bég a nyáj,
négy hete tart az aszály.

Fecsketánc. Kék zománc
most a júliusi ég;

délibábos messzeség.
Kórók közt csak a konok
boszorkányszél kavarog.
Bég a nyáj, bég a nyáj,
százezernyi szalma száll.

Lepkeszárnyú nyár

Ó, te lepkeszárnyú, szép nyár,
fészek-félszeg fecskefanfár,
mézed duzzadja a kaptár.

Ó, te sárga napsugárgyár,
illatozó gyümölcshangár;
virágvarázs égi oltár.

Ó, te tücsökhagú betyár!
Eper-, málna-, baracknektár,
rotyog már a szilvalekvár.

Ó, te éji Tejút-bojtár,
nyughatatlan Göncöl-hajcsár
kezedben a csillagkantár.

Ne búcsúzz még, csapodár nyár!
Csoszog az ősz, közeleg már,
szárad a napraforgósár;
ne búcsúzz még, csapodár nyár!

Görögország

Kék-fehér tengerég,
tengerég; fehér, kék.
Kabócaló hajnalok,
hullámléptű esték.
Fehér-kék menedék,
égig érő messzeség;
fehér röptű sirályég.

Csupa tánc, csupa illat,
csupa fehér,
csupa kék,
tengerparton
ringatózó,
csillámtükrű
törmelék.

Neszebár

Tengeredő nappalok,
nappalodó tengerek,
csillagröptű éjszakák,
halászbárka reggelek.
Virágszavú tavernák,
tamburáló esték:
neszebári emlékeim
dalolják a fecskék.

Szerelmem, Görögország

Pirkadatkor sirály-ringó
leanderús kacskaringó,
alkonyati fecskeringő,
fáradt fényű fenyőerdő,
füge-üde árnyas berek,
kopott kövű, fehér terek,
gyantaízű bársony borok,
pálmaálmú pillanatok,
hullám-hámú tengerfogat,
ében éjben csillagfonat;
Euterpé, csókolj végre,
hulljon ránk a hajnal vére!

Toszkán napmosoly

Ültünk egy zöld padon,
néztük a várost, e csodát.
Itt élt és alkotott
egykor da Vinci Leonárd.
Fürdette Firenzét
az őszi napsugár,
pincérek szaladtak,
csilingelt a sok pohár.

Nos hát e zöld padon
ültünk, mert sajtott a lábunk.
Azt hittük nem lehet
turistább turista nálunk.
Google Maps, bédekker,
képtár és múzeum,
százezer új fotó;
dolor in anum meum.

És eljött a reggel,
várt minket négy újabb képtár.
Éreztem, ágyamból
nem tudok felkelni én már.
Hát ittam Chiantit,
nem voltam olyan fitt,
hogy meg tudjak nézni
képtárat, dómot, bármit.

Pisaban pizzasztunk
épp a Ferde Torony mögött,
turisták szelfiztek,
azt mondtam, mindegyik lökött.
Mindenhol szuvenír,
kicsi és nagy torony,
galambok topogtak
morzsáért asztalokon.

San Gimignanoiban
Chiantit ittunk az utcán,
szőlőszép dombvidék,
napmosoly táj ez a tuszkán.

Ittunk hát gyorsan még
pár pohár Chiantit,
csillagos este lett,
ez már több, mint romantik.

Másnap jött Siena,
nagy terek, szűk sikátorok,
kilógott a nyelvünk,
száraz volt ajak és torok,
ittunk hát pár pohár,
bíborszép Chiantit,
s rendeltünk hozzá még
salsicciat egy tucatnyit.

Reggel még kávéztunk,
utána indulnunk kellett.
Suhantunk, mint akit
valami rossz szellem kerget;
Bologna, Ferrara,
Padova, Treviso,
ég veled, Toscana,
édes amore mio!

Letenyén éreztük,
egészen más élmény vár ránk,
nyomtám a gázpedált,
hajtottam egyre a járgányt.
Itthon már sírt az ősz,
szél tépte a fákat,
ég veled, Toscana,
milyen jó is volt nálad!